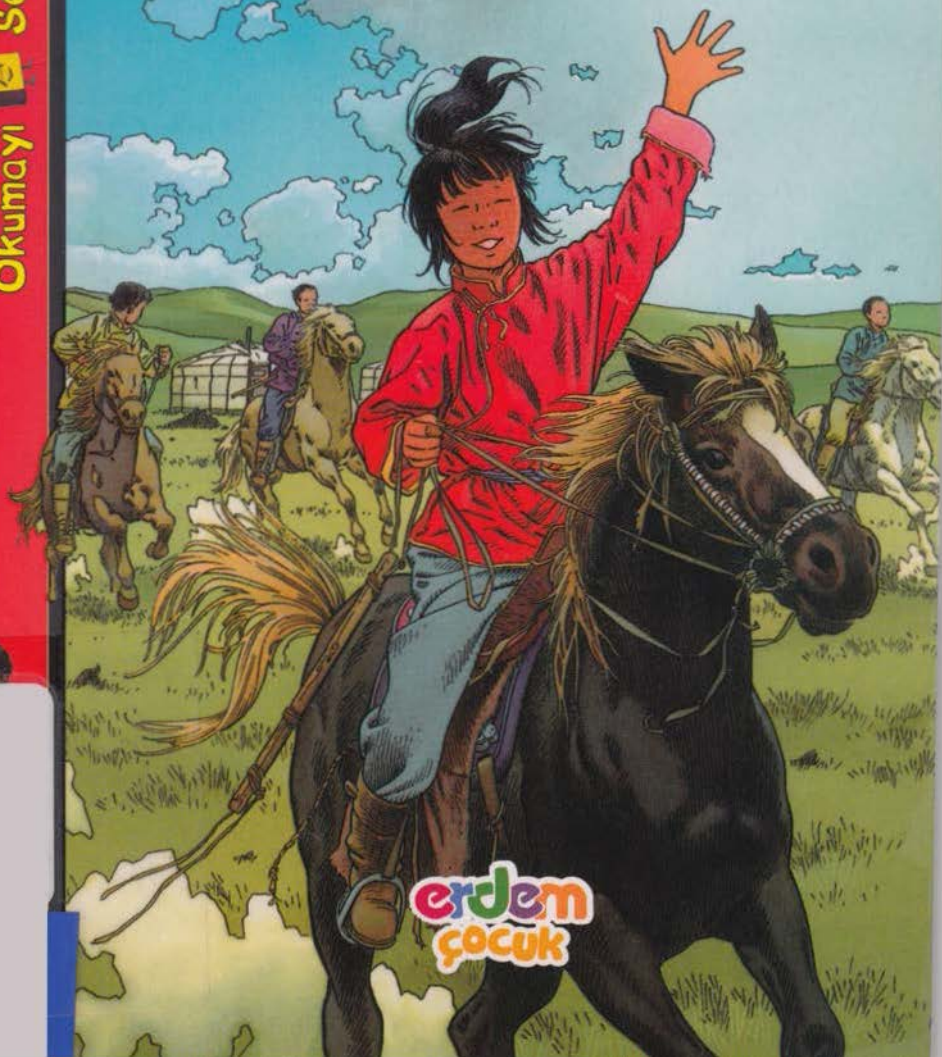

FLORENCE REYNAUD • PHILIPPE MUNCH

Büyük Yarış

Okumayı Seviyorum 2

Okumayı

erdem
çocuk

Büyük Yarış

Çıra, haftalardır dedesiyle birlikte Büyük Yarış'a hazırlanmaktadır. Bu yarış uzun zamandır Çıra'nın düşlerindedir! Atı Şüdi ile birlikte ailesini temsil edecek ve yüzlerce başka atlı ile mücadele edecektir. Ne var ki yarışa birkaç gün kala, Çıra Şüdi'ye binerken bir yaramazlık yapar ve dedesini çok kızdırır. Çıra yine de Büyük Yarış'a katılabilecek midir acaba?

ISBN: 978-605-349-047-0

www.sedriyayinlari.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

Okumayı Seviyorum 2

BÜYÜK YARIŞ

Okumayı Seviyorum II-6

ISBN: 978-605-349-047-0

Özgün Adı: La grande course

Yazan: Florence Reynaud

Resimleyen: Philippe Munch

Çeviren: Egemen Demircioğlu

Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions, 2009

© Sedir Yayınları, 2012

© Egemen Demircioğlu, 2014

Türkçe Yayın Hakları Sedir Yayınları tarafından
Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Bayard Editions
Jeunesse'den satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

2. Baskı: Mart 2014 (3000 adet)

Baskı: Bakanlar Medya Rek. Yayınevi A.Ş.

Kısıklı Mah. Ferah Cad. Darıcılar Sok. No: 1

Üsküdar/İstanbul T: 0216 316 11 56

Matbaa Sertifika Numarası: 12265

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

34490 Başakşehir/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

yazan

Florence Reynaud

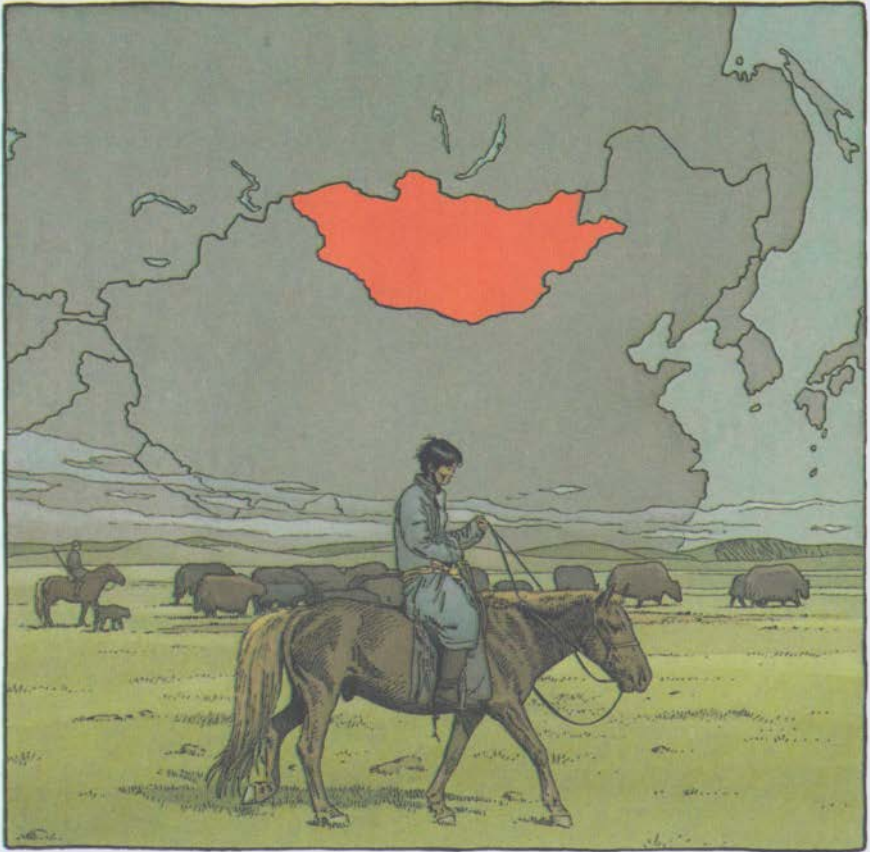
resimleyen

Philippe Munch

çeviren

Egemen Demircioğlu

erdem
çocuk

Her sene, Moğolistan'da, çocuklar arasında büyük bir at yarışı düzenlenir. Yarışmaya yüzlerce çocuk katılır.

Çira

Kuvvetli rüzgâr bozkırın uzun otlarını yana yatırıyordu. Çira ve erkek kardeşi Domio, bir saatten uzun bir süre ovada at koşturmuşlardı.

Çira atını okşadı. Atının adı Şüdi'ydi. Birkaç gün sonraki Büyük Yarış'a Şüdi'yle katılacaktı.

Domio sabırsızlandı:

– Köye dönmemiz lazım, Çira. Dedem merak edecek!

Dede Çedon haftalar boyunca Çira'yı her gün çalıştırmıştı. O gün, Çira'nın Domio ile birlikte yalnız gitmesine izin vermişti. Kendisi de bu süre içinde, Gal-Şar'a yapılacak yolculuğun hazırlıklarıyla meşgul olacaktı. Yarış Gal-Şar'da olacaktı.

Çira yedi yaşını daha yeni doldurmuştu. Kendini güçlü ve özgür hissediyordu:

– Dinle, Domio, bir fikrim var! İkimiz yarış oyunu oynayacağız!

Domio tereddüt etti ama ablası onun

cevap vermesine fırsat tanımadı. Kahkahayla güldü.

Öne doğru eğildi, Şüdi'nin böğürlerine ayaklarıyla vurdu ve dizginleri serbest bıraktı.

– Haydi, Şüdi, göster kendini!

Şüdi dörtmala ileri atıldı. Domio da atını cesaretlendirmeye çalışıyordu. Ama ablasına yetişmekte güçlük çekiyordu. Kısa bir süre sonra kabilenin yurt adı verilen çadırlarının yuvarlak çatıları ufukta belirdi. Artık yavaşlamak lazımdı ama Çira'nın içinden gelmiyordu hiç hızını kesmek. Kendini da-

Dede ekledi:

– Domio senden daha akıllı bir çocuk. Belki de yarışta Şüdi'ye o biner. Bu akşam bu meseleyi kabile halkıyla konuşacağım.

Çira gözyaşlarını zor tutuyordu. Çok alçak bir sesle:

– Özür dilerim dede, dedi. Bundan böyle daha dikkatli olurum. Bir daha hiç yarış oyunu oynamayacağım.

Dede, ciddi bir yüz ifadesiyle cevap verdi:

– Köye dönelim. Gel yanıma Domio! Çira, Şüdi'yi al. Sen arkamızdan geleceksin!

Çira söyleneni yaptı. Yüreği paramparçaydı. Acaba dedesi ne karar verecekti?

Karar

Köye döndüklerinde, Çıra anne baba-sının çadırına girdi. Annesi Şagya, Çıra için mavi ipekten güzel bir tunik dik-mekle meşguldü. Her şey yolunda git-seydi birkaç gün sonraki yarışta Çıra'nın giyeceği elbiseydi bu. Gökyüzü mavisi rengindeydi.

Şagya,

– Tuniğin neredeyse hazır Çıra, dedi.

Çıra yaklaştı. Mavi ipeğe dokundu ve ağlamaya başladı. Annesi başını kaldırıp ona sordu.

– Neyin var? Düştün mü yoksa?

Çıra olanı biteni anlattı. Şagya iğnesini ipliğini bıraktı. Kızını kucağına aldı:

– Ağlama kızım. Deden çok kızmış. Ama bu normal. Şüdi çok değerli bir attır. Onunla oyun oynamamalıydın!

– Biliyorum. Çok korktum zaten.

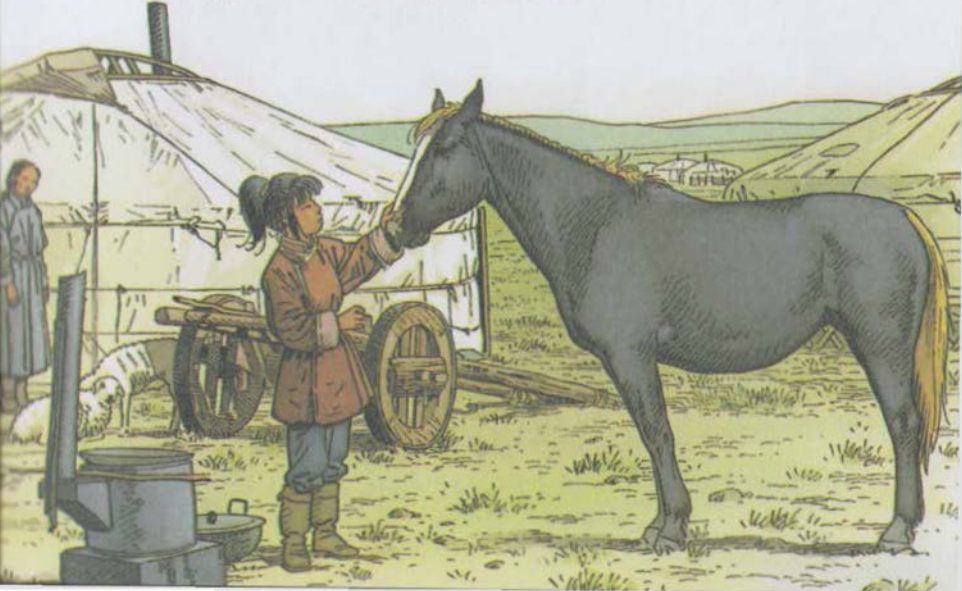
Şagya kızına şefkatle gülümsedi:

– Deden seni çok sever. Ona güven. Doğru kararı verecektir.

Güneş battı. Bütün aile Çedon'un çadırında toplandı. Çocukların toplantıya katılmasına izin verilmiyordu.

Çira dışarıda Şüdi'nin yanında kaldı. Onunla fısıldayarak konuştu:

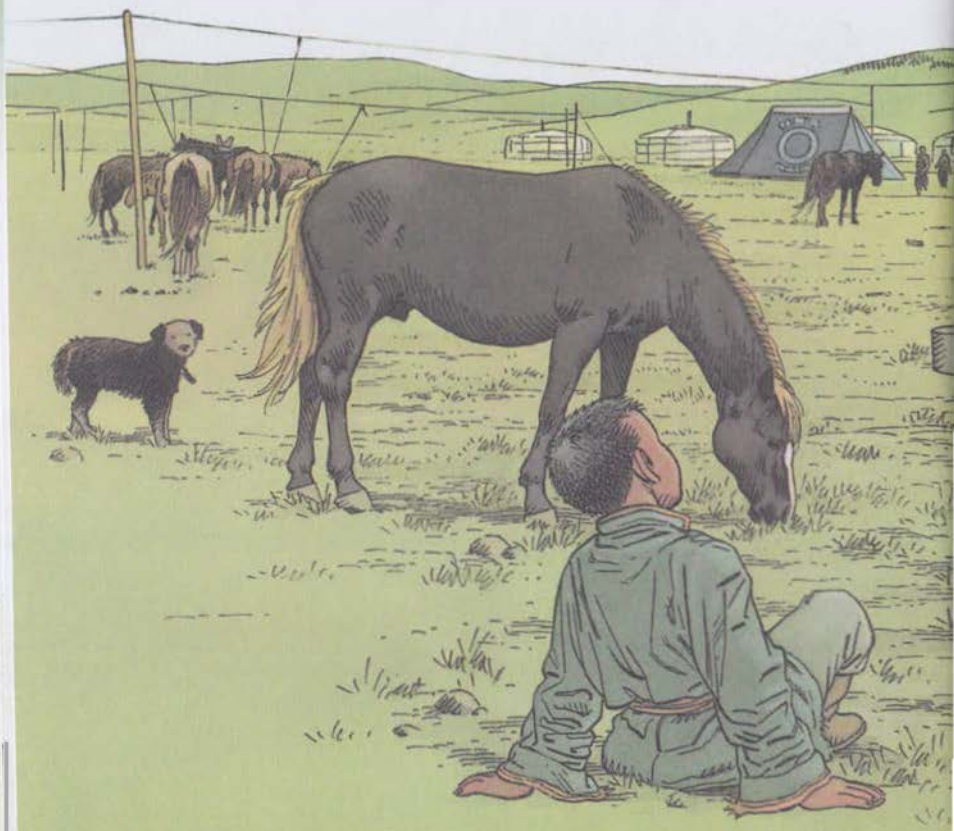
– Gal-Şar'a gitmeyi ne kadar istiyorum bir bilsen! Şehri görmek istiyorum. Ayı oynatıcıları, ballı çörek satıcılarını görmek istiyorum. Seninle yarışı kazanmak istiyorum. Seni öyle seviyorum ki Şüdi!

Domio kořarak geldi. şüdi'yi okřadık-
tıkdan sonra gururla:

– Biraz önce şüdi'ye bindim, dedi.
Onu tutmakta biraz güçlük çektim ama
sonunda başardım. Sence senin yerine
beni götürürler mi?

Çıra, Domio'yu iki eliyle itti. Çocuk-

cağız geri geri gidip yere yuvarlandı.

Çıra öfke ve üzüntüyle bağırdı:

– Rahat bırak beni! Artık seni görmek istemiyorum!

Kardeşi şaşkın şaşkın baktı ona:

– Ama ben kötü bir şey yapmadım ki. Yarış oyunu oynayalım diyen sendin!

Domio ağlamaya başladı. Çıra çok utanmıştı. Kardeşinin yanına diz çöktü ve onu kollarına aldı.

– Domio, affet beni. Yarış günü Şüdi'ye binmeyi çok istiyorum! Dedemle bu büyük yolculuğu yapmak istiyorum. Ne olur kızma bana!

Domio ablasına gülümsedi. Omuz silerek cevap verdi:

– Biliyor musun Çıra, aslında Şüdi'yi tutmak benim için çok zor! İstersen dedeme söyleyeyim bunu. O zaman seni götürmek zorunda kalır...

Tam o anda, Dede Çedon çadırdan çıktı. Neşeli bir sesle bağırdı:

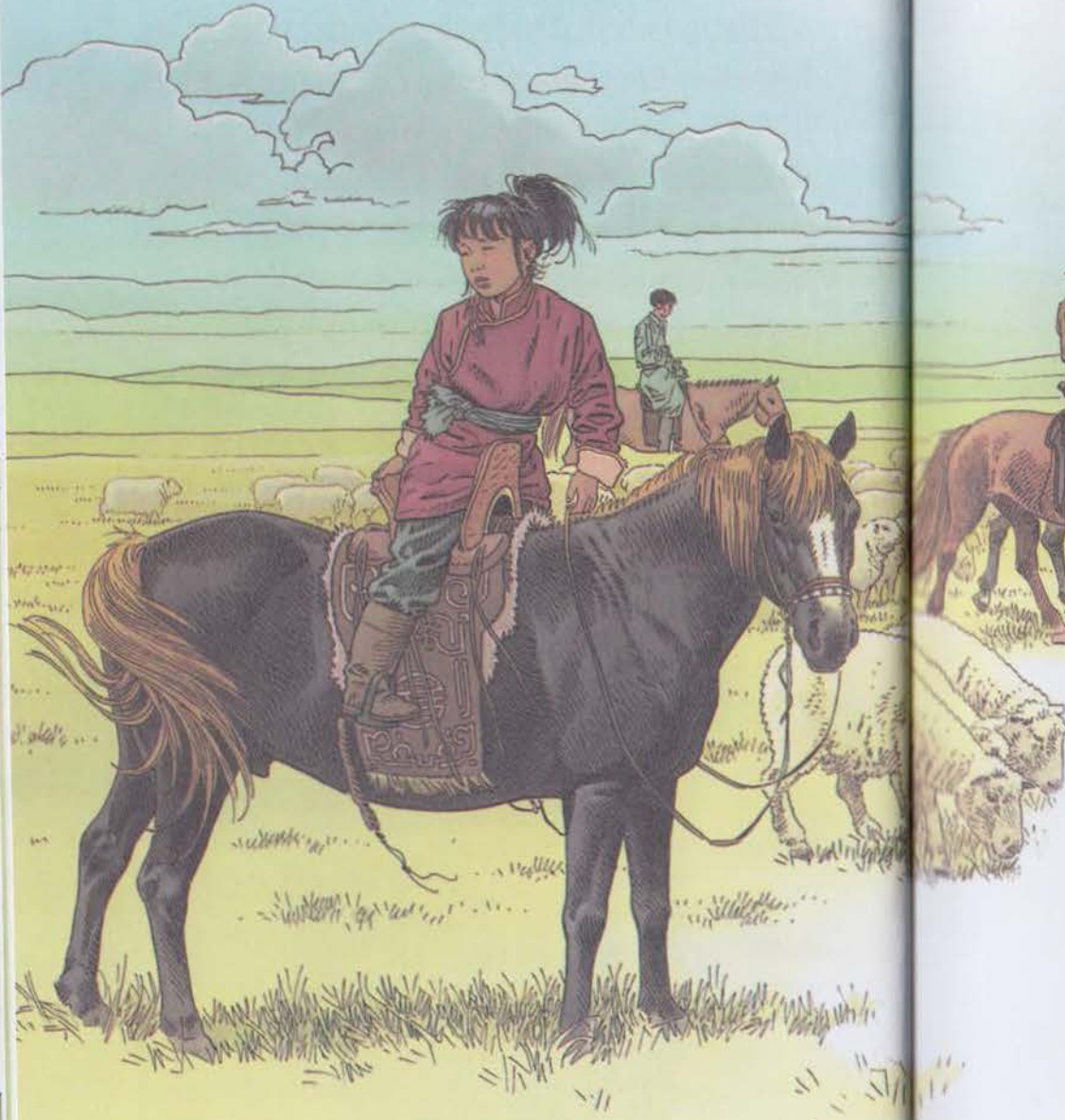
– Çıra, gel yat artık. Sabah erken kalkacaksın.... Yarın yola çıkıyoruz!

Çıra dedesinin boynuna atıldı. Hem ağlıyor hem gülüyordu:

– Çok sağ ol dedeciğim! O kadar mutluyum ki! Ya Domio? O da gelecek mi bizimle?

– Hayır, diye cevap verdi dede. Domio gelecek seneki yarışa katılacak.

Çira'nın Korkusu

Kafile dört gündür yoldaydı. Kabilenden üç kişi daha vardı: Çira'nın babası ve koyunlara bakmakla görevli iki çoban. Dağları çoktan aşmışlardı. Şimdi, uçsuz bucaksız bir ovada ilerlemekteydiler.

Çira, uzakta birtakım dumanlar gördü. Sordu:

– Dede, bu Gal-Şar mı?

– Hayır Çira, bu sadece geçici bir konaklama yeri. Bu gece orada kalacağız. Gal-Şar’a varmamıza daha iki gün var.

Çira artık hiçbir şey söylemiyordu. Gal-Şar'a varmak için de hiç mi hiç acelesi yoktu. Yola çıktıkları sabahtan beri kendini minicik hissediyordu. Söylemeye çekiniyordu ama şu meşhur yarış korkutuyordu onu. Hem de çok.

Yüzlerce başka atlının arasında altmış kilometrelik dörtünlü bir koşu bekliyordu onu. Yere düşen ve kalkamayıp atların toynakları altında çiğnenen çocukları düşündü.

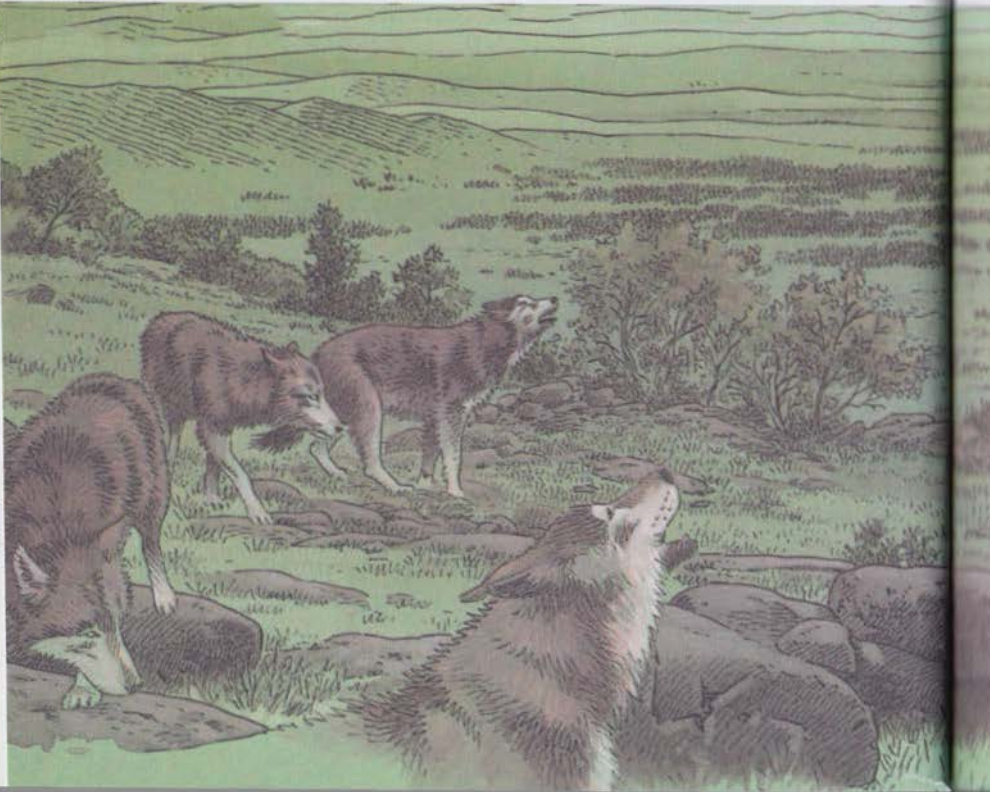

O akşam çira, tepelerdeki kurtların ulularını dinledi. AteŖe yaklaŖtı. Dedesine yaslanıp titreyen bir sesle ona sordu:

– Dede... Sen nasıl yarıŖmıŖtın küçükken, hadi anlat ne olur!

edon torununun yanağınđ okŖadı. Onu kucağđna aldı.

– A evet! Ŗu yarıŖ! Altı yaŖındaydım. YarıŖın arifesinde mthiŖ bir korku duyu-

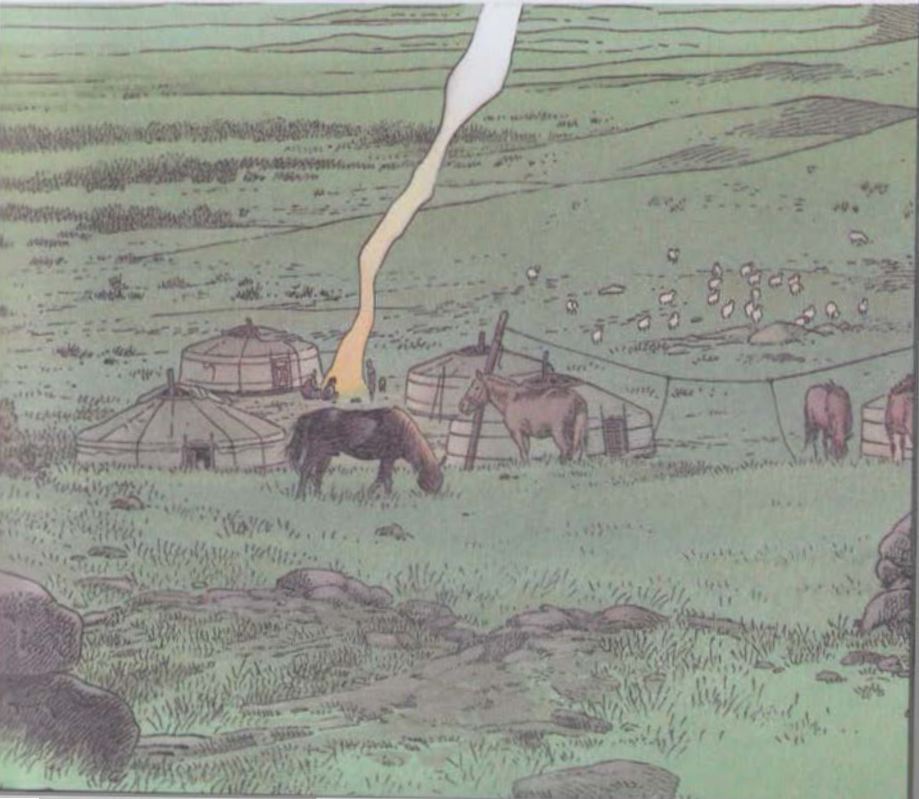

yordum. Ama atıma biner binmez korku
uçtu gitti. Atım rüzgâr gibi gidiyordu. Hatta
rüzgârdan da hızlı! Varışta, artık bacakla-
rımı hissetmiyordum ama kazanmıştım!

Çıra iç çekti. Rahatlamıştı. Çok alçak bir
sesle,

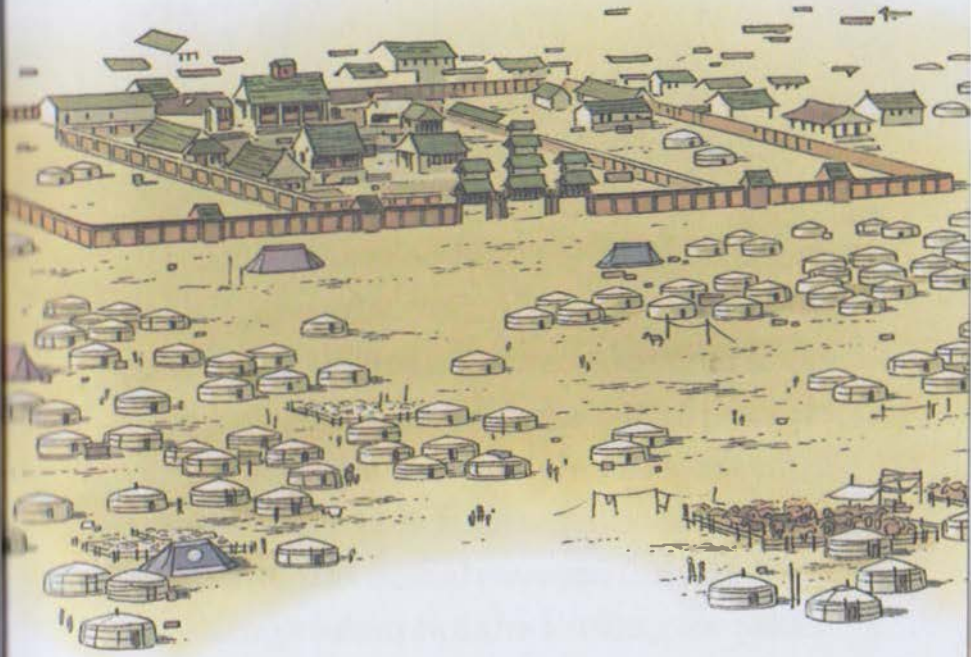
– Ben de korkuyorum, dedi. Ama geçe-
cek muhakkak.

– Gececek tabi Çıra!

Gece, ıra kurtların ulumalarını yine duydu. Ama artık korkmuyordu çünkü dedesinin yanında yatıyordu. Ve hiçbir kurt Moğolistan'ın en iyi süvarisi edon'un yanına yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Çira kayboldu!

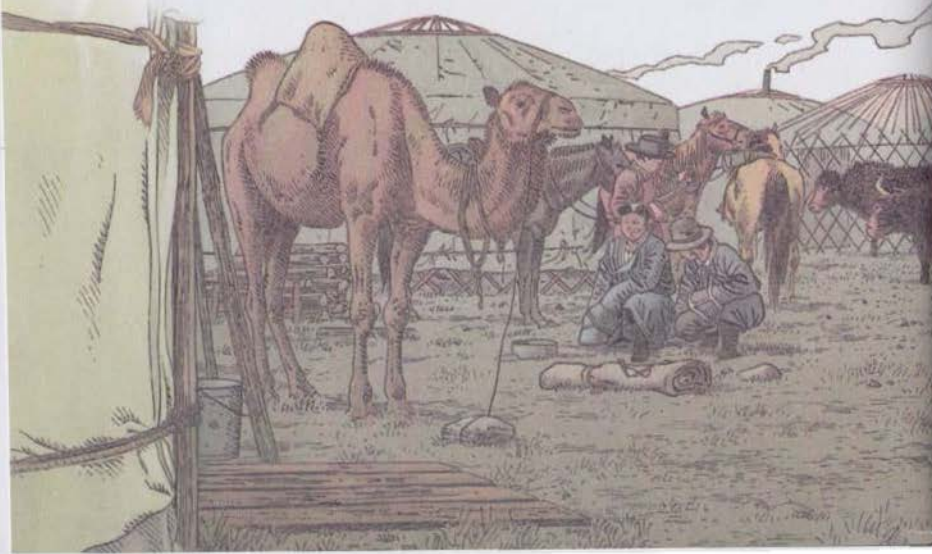
Yedinci gün, Çira'nın gözleri fal taşı gibi açıldı: Dev gibi bir kamp yerine gelmişlerdi. Binlerce at, yüzlerce çadır vardı. Çira hayranlık içinde izliyordu gördüklerini. Korkmanın zamanı değildi şimdi!

Dede Çedon da mutlu görünüyordu.
Çira'ya:

– İşte Gal-Şar’a geldik kızım, dedi.

Çira hemen kamp yerinin içinde dolaşmaya başladı. Görecek ne çok şey vardı! Ağılların birinden ötekine gezip durdu. Her şeyi merak ediyordu. Bir kadın ona ballı çörek ikram etti. Çira ona teşekkür edip çöreği aldı ve dolaşmaya devam etti. Kalabalığın ortasında küçücük ve tek başınaydı.

Akşam olduğunda, Çira kaybolduğunu fark etti. Yürümeye devam etti ama kabilesine ait çadırı bulamıyordu. Çadırların aralarından kendine yol bularak develerin kamburlarını gözledi. Çünkü Çedon’un develerinin üzerinde kabilenin kendine has

işareti vardı. Ne var ki gördüğü develerin hiçbirinde aradığı işaret yoktu.

Hava kararmaya başlamıştı. Çıra aniden iki çadır arasındaki bir geçide daldı. Geçidin öbür ucundan çıkınca dedesinin çadırını karşısında bulacağından emindi. Ne var ki geçit, bir ağılın önünde sona eriyordu. Başını çevirerek dört bir yana baktı. Çedon'un çadırını hiçbir yerde göremiyordu.

Burnunu çekerek yavaşça mırıldandı:

– Ben yolumu bulana kadar gece yarısı olacak. Dedem kızacak. Babam da kızacak!

Birden, beş oğlan çocuğundan oluşan bir grup etrafını sardı. Daha şimdiden göğüslerinde yarış numaralarını taşıyorlardı. Hepsi Çıra'dan büyüktü. Birtakım el kol hareketleri yapıyor ve Çıra'ya bakarak gülüyorlardı:

– Çek arabayı buradan yumurcak! Burası Madiam kabilesinin yeri! Biz Moğolistan'ın en iyi süvarileriyiz!

Çıra bir adım geri çekildi. Ama sonra içinden öyle bir öfke yükseldi ki bütün cesareti yerine geldi. Bu oğlanlara hadlerini bildirmek gerekiyordu! Haykırdı:

– Ben de ıra'yım, edon'un torunu!
Yarın yarışta ben de varım. Atımla hepinizi
geçeceğim!

Oğlanlar gülmeyi kestiler. İçlerinden biri
elini ıra'nın omzuna koydu:

– Cesur bir kızmışsın doğrusu! Bir kız
için bu yarışa katılmak kolay iş değil. Gel,
seni edon'un çadırına götüreyim. Dedeni
herkes tanır. Sizi bu sabah gelirken gördüm.
Adım Otgo. Benim ikinci yarışım olacak bu.

Otgo, ıra'nın elinden tutarak onu uçsuz bucaksız kamp yerinin içinde dolaştırmaya başladı. Sonunda, ağıllardan birini gösterecek:

– İşte bunlar sizin atlarınız ve develerinizi ıra! Sana yarınki yarışta başarılar dilerim, dedi.

Çıra uzun uzun Otgo'ya baktı. Sonra gülümseyerek,

– Sağı ol. Sen olmasan asla yolumu bulamazdım!

Oğılan sırtını dönerek uzaklaşmaya başladı. Çıra, onu gözden kaybolana kadar izledi. Sırtında yarış numarası vardı: 124. Çıra'nın kalbi hızla atmaya başladı. Otgo bugün onu kurtarmıştı. Ama yarınki yarışta onun rakibi olacaktı!

Yarış Başlıyor!

Ertesi sabah gün ağarıyordu. Yarışın başlama saati gelip çatmıştı. Dede Çedon, Çira'nın mavi tuniğine sırt numarasını taktı: 311. Çira'nın yüzü bembeyazdı. Sesi bile çıkmıyordu. Fısıldayabildi ancak:

– Hoşça kal dede.

– Hoşça kal Çira. Unutma: Gözün hep beyazlar giymiş atlılarda olsun. Yarışın başlama işaretini onlar verecek.

Çıra başını salladı, anladım manasında. Yine sesi çıkmıyordu çünkü. Sonra Şüdi'ye bindi ve ardına bakmadan gidip öteki yarışçıların arasına karıştı.

Artık oyun değil bu. Altı yüz atlı harekete geçti. Çıra ile Şüdi, tıpkı ötekiler gibi, sakın bir şekilde dörtlü ile ilerliyorlardı. Atlar geniş adımlarla koşuyor ve zaman akıp geçiyordu. Çıra, Şüdi'nin fazla hızlı koşmasına müsaade etmiyordu. Gücünü sonraya saklaması lazımdı. Asıl yarış daha başlamamıştı çünkü.

Otuz kilometrelik yavaş bir koşudan sonra, beyazlar giymiş adamlardan biri atını durdurup kollarını havaya kaldırdı ve uzun bir haykırıyla bağırdı. Bütün öteki beyazlar giymiş atlılar da onun yaptığını yaptılar. Ne zamandır beklenen işaretti bu. Çıra, çabucak ve kalbi hızla çarparak atının boynunu çekip onu geldikleri yöne çevirdi:

– Haydi Şüdi, koş!

İşte gerçek yarış başlamıştı. Bütün atlar ileri atıldılar. Boyunlarını ileri uzatmış, haykırıların ve kamçı darbelerinin etkisiyle

coşmuş hâlde tüm hızlarıyla koşuyorlardı.

Bu şekilde, kamp yerine doğru otuz kilometre daha koşacaklardı. Gal-Şar'ın kapılarına ilk varan yarışı kazanacaktı.

Binlerce sert toynağın altında toprak titriyordu. Korkunç bir ses çıkarıyordu bu. Çıra üzengilerinin üzerinde ayağa kalktı. Bacakları dimdikti. Artık hiç korkusu yoktu. Mutluluktan kahkahalarla gülüyordu:

– Haydi Şüdi, daha hızlı!

At, binicisine itaat etti. Dörtnala koşuyor, koşuyor, koşuyordu. Çıra, başını eğdiğinde yerin müthiş bir hızla altında kayıp gittiğini

gördü. En iyisi, Gal-Şar'ın çatılarının ve du-
manlarının üzerinden hep ufka bakmaktı.

Atlar tekrar bir araya geldiler. Binicilerin
çok dikkatli olmaları gerekiyordu. Her an
birbirlerine dolaşıp yere yuvarlanabilirler-
di. Yerdeki köstebek delikleri kadar büyük
bir tehlikeydi bu. Çıra çok dikkat ediyordu.
Eğer yere düşerse atların ayakları altında
ezilirdi. Ama Şüdi yavaş yavaş birçok atı
geçti. Uçuyordu sanki.

Çıra güçlüklü nefes alıyordu. Bacakları
ağrıyordu. Ama dayanmak zorundaydı.

Gözünü varış çizgisinden ayırmamak ve dayanmak. İşte bütün yapması gereken buydu.

Beyaz bir at dörtnala Şüdi'nin hizasına geldi. Neredeyse atların böğürleri birbirine değecekti. Çira biniciye bir göz attı. Sırt numarası 124. Otgo'ydu bu! Kamçısı devamlı havada uçuşuyordu Otgo'nun. Çira'ya baktı. Tanıdı mı acaba? Evet. Bağırды:

– Biz en öndekiler arasındayız, Çira! Yarışı kazanabilirsin!

Daha Hızlı!

Sonra aniden, gri renkli bir aygır Şüdi'ye yetişti. Haddinden fazla yakın koşuyordu Şüdi'ye ve sonunda ona yandan çarptı. Sert bir darbe oldu bu. Çıra, üzengilerinden birini kaçırdı. Umutsuzca haykırdı:

– Hayır! Şüdi daha hızlı!

Şüdi emri anlamıştı. Bütün gücünü kullanarak ileri atıldı. Çıra atının yelesine yapı-

şıp doğruldu ve çevik bir ayak hareketiyle
üzengiye tekrar ayağına geçirdi.

– Kurtuldum... Haydi Şüdi'm!

Çıra önündekilere baktı: Şüdi, başı çeken
grubun içinde dörtnala koşuyordu. Onunla
birlikte sadece on at vardı. Otgo ve beyaz
atı da çok yakınlarındaydı. Gal-Şar'ın du-
varları git gide yaklaşıyordu. Çıra, atlıla-
rın dönüşünü dört gözle bekleyen dedesi
Çedon'u düşündü:

– Haydi Şüdi! Dedem bizimle iftihar edecek!

At dört nala koşusunu daha da hızlandırdı. Zafere kenetlenmişti o da. Çok geçmeden Otgo'nun atını geçti. Çıra, hem yorgunluktan hem de mutluluktan titriyordu. Varış çizgisini geçtiklerini fark etmedi bile. Sadece, kalabalıktan göğe yükselen müthiş haykırışı duydu. Yarış bitmişti.

Dede Çedon, Çira'yı kucakladı. Torunuyla gurur duyuyordu. Çira, yorgunluk ve mutluluktan ağlıyordu.

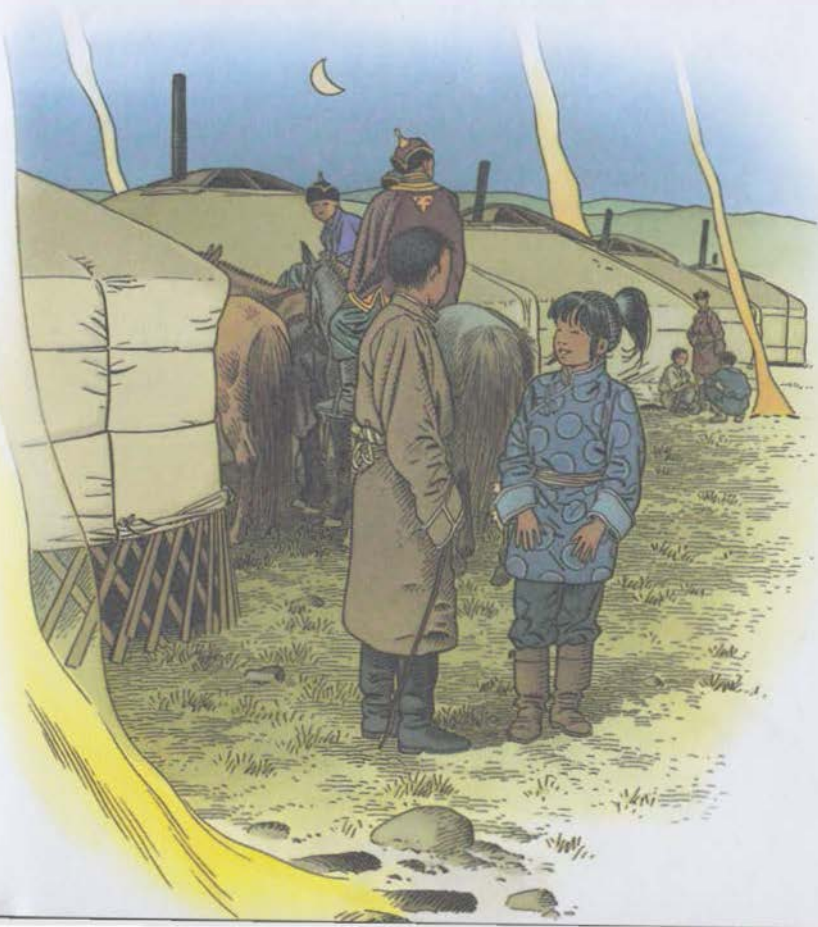
– Üçüncü oldun! Şahane bir yarış çıkardın, Çira'm! Bütün kabile için büyük bir onur bu.

Çira defalarca dedesine sarıldı. Sonra da babasına. O akşam, yeryüzünün en mutlu kızı oydu.

Ateşler yakıldı. Şarkılar gökyüzüne yükseldi. Bir erkek çocuğu, Çedon'un çadırının önünde durdu. Bu Otgo'ydu. Çıra'ya yaklaştı ve ona ciddi bir sesle şöyle dedi:

– Seni tebrik etmek istedim Çıra. Atın gerçekten çok hızlı. Ve sen de çok cesursun. Ben altıncı oldum...

Çira gülümsedi. Dimdik Otgo'nun gözlerinin içine baktı ve ona şöyle dedi:

– Geldiğin için çok sağ ol Otgo. Şüdi Moğolistan'ın en iyi atı! Onun sayesinde kabileme şeref kazandırdım. Gelecek sene yarışa kardeşim Domio katılacak. Ben de katılacağım ama!

Otgo oradan ayrılırken mutlulukla bağırdı:

– O zaman tekrar görüşeceğiz demektir!
Hoşça kal Çira!

Çira, hayatında ilk kez yarışa katıldığı bu muhteşem günü hiç unutmayacaktı. Şimdi kıza yaklaştı. Başını onun omzuna sürttü. Çira atını okşadı. İki birlikte Moğolistan steplerinin bir ucundan öbür ucuna daha çok koşacaklardı.

Florence Reynaud

1954 yılında Angoulême'de doğdu. Doğayı, çocukları ve tarih-öncesini çok seven Florence, dağların ortasındaki evinde yaşıyor ve romanlarını vahşi hayattan esinlenerek yazıyor.

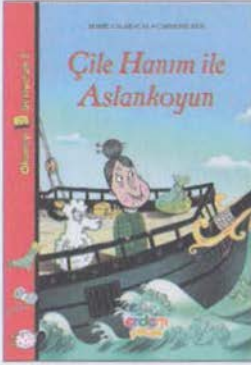

Philippe Munch

1959 yılında Colmar'da doğdu. Strasbourg Süsleme Sanatları Okulu'ndan mezundur. Fransa'da çeşitli yayınevleri için çocuklara yönelik albüm ve çizgi romanların resimlemesini yapmaktadır. Ayrıca seyahat etmeyi çok sever.

Okumayı Seviyorum-2

Çile Hanım ile Aslankoyun

Çile Hanım kalın çoraplar örür.
Örgülerinin yünü, koyunu Aslankoyun'dan gelir.
Ne var ki birdenbire dar botlar moda olur ve kalın
çorap satışları durur! Bunun üzerine
Çile Hanım, Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi'ne
gitmek üzere yola koyulur. Duyduğuna göre, bu
ülkede küçük solucanların ürettiği ince bir iplik
varmış ve çok rağbet görmekteymiş. İşte, işlerini
düzeltmek için tam ihtiyacı olan da budur!
Gel gelelim, yolda yaşlı teyzeyle sevimli koyunu,
korkunç korsan Pissurat'ın eline düşerler...

İyileşeceksin Arkadaşım!

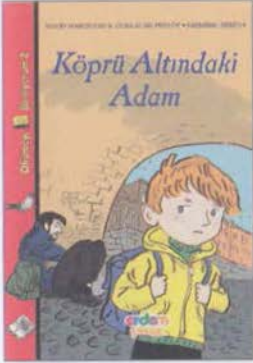
Tangu'nun gerçekten süper bir arkadaş grubu var.
Ama son zamanlarda kendini çok bitkin hissediyor.
Yerinden kalkmaya bile mecali yok.
Annesi onu hastaneye götürüyor ve
bir hastalığı olduğu anlaşıyor: Lösemi.
Tangu'nun iyileşmek için artık büyük bir irade gücüne
ve arkadaşlarının sevgisine ihtiyacı var.

Yer Altı Maceram

Liz babası ve dayısına çok öfkeli.
Öfkesinin nedeni ise hoş vakitlerinde mağaracılıkla
uğraşan babasının ve dayısının hiçbir zaman
Liz'i yanlarında götürmemeleri.
Onların da bir gerekçesi var elbette: Liz bu iş için
henüz çok küçük. Bir gün kahramanımız aklın
almayacağı bir aptallık yapar: Aracın bagajına gizlenir
ve onlarla birlikte yerkürenin derinliklerine doğru bir
maceraya atılır!

Okumayı Seviyorum-2

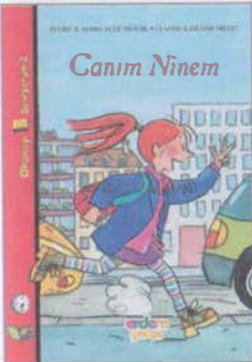
Köprü Altındaki Adam

Leo okula giderken Pont-Nof adlı tarihi köprü'nün altından geçmek zorundadır. Fakat son zamanlarda köprü altından korkarak geçmektedir. Nedeni ise köprü altında yatan karınakarışık sakallı ve pis saçlı adamdır. Bir sabah köprü altından geçerken ayağı takılır ve çantası yere düşer. Leo korkuya kapılır, bütün eşyalarını orada bırakarak ardına bakınadan kaçar.

Alo, Süper Kahraman mı?

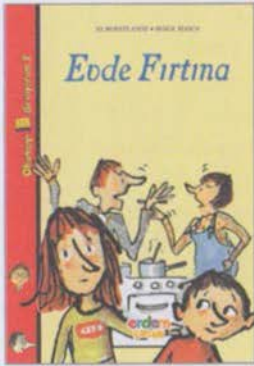
Babası Artur'a cumartesi günü bahçedeki çimleri biçtikten sonra Polisur-Ço'daki panayıra götüreceğine söz vermiştir. Gel gelgelini bir felaket gerçekleşir:

Çim biçme makinesi bozulur. Artur'un babası makineyi bir türlü tamir edemez! Artık panayıra gidemeyeceğini düşünen kahramanımız, mektup kutusunda garip bir katalog bulur: Bir Süper Kahramanlar Kataloğu! Çok umutlanır: Belki bu süper kahramanlardan biri, çim biçme makinesini tekrar çalıştırabilir.

Canım Ninem

Anneannesiz bir salı, çok can sıkıcı. Anneannesiz iki salı, dayanılmaz. "Anneannen biraz rahatsızlandı." dedi Lusi'nin babası. Peki, anneannesinin bir dahaki salı günü gelmesi için ne yapmalı Lusi? Kahramanımızın aklına bir şey gelir: Uğur. Bu muhakkak işe yarayacak. Lusi bundan emin. Hem de üç kere emin...

Eyde Firtina

Sofî'nin anne babası kavga ettikleri zaman evde âdetâ fırtınalar kopmaktadır. Son günlerde de evde fırtına bulutları hiç eksik olmaz.

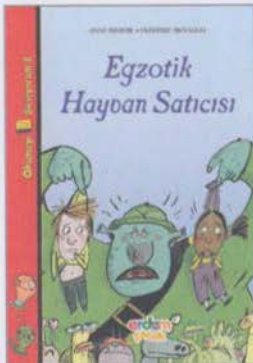
Sofî, en iyi arkadaşı Cesika'nın desteğine, annesinin şefkatine ve babasının komik esprilerine rağmen sürekli korku içindedir. Keşke zamanı geriye alabilse, herkesin birbirini sevdiği o eski güzel günlere dönebilse! Sofî korkar ve kendi kendine sorar: "Acaba bir gün yeniden mutlu olabilecek miyiz?"

Orman Kibarları Yarışta

Tarılı öncesindeyiz. Kabileler arası bir yüzme yarışı düzenlenir. Her kabileden bir yüzücü katılacaktır yarışmaya.

Gel gelelim, Orman Kibarları Kabilesi'nin suyla arası pek hoş değildir.

Kurbağa değil ki onlar! Anı yarışmaya da katılmaları gerekir. Peki, kim temsil edecektir onları yarışmada? Tabi ki Minik Sincap!

Egzotik Hayvan Satıcısı

Anton ile Sidni, okulda bir yaramazlık yaptıktan sonra öyle pişman olurlar ki oradan milyonlarca kilometre uzakta olmayı dilerler. Sonra birden kendilerini bir garip hissederler. Gözleri kararır ve uyandıklarında kendilerini bir uzay genişisinde bulurlar! Etraflarında bir sürü garip uzay yaratığı vardır...